

Dopis od Preláta (říjen 2008)

V tomto říjnovém dopise Prelát zdůrazňuje důležitost pokory. Jen když se spoléháme na Boží pomoc, můžeme nést ovoce, které přetrvá.

23.10.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Osmdesát let od založení Opus Dei, které uplynou zítra na svátek svatých Andělů strážných, je pozvánkou k tomu, abychom pozvedli k nebi

dojaté a horoucí díkůvzdání.
Připravovali jsme se na toto datum
intenzivnějším kontaktem s
Nejsvětější Pannou Marií. Nyní jí
zvláště děkujeme za její mateřskou
přítomnost na každém z kroků této
rodiny jejích dětí. V pevném spojení
se svatým Josemarií a všemi věrnými
Díla, kteří již ukončili svou
pozemskou pouť – se zvláštní
vzpomínkou na dona Álvara –, se
naše vděčnost obrací k naší matce za
její neustálou pomoc a za to, že nás
vždy na naší cestě doprovázela.
Prosíme ji také za to, aby nám z nebe
obdržela milost dojít až na konec té
cesty, kterou dal Bůh vidět našemu
milovanému Otci 2. října 1928.

Během více než deseti let prosil svatý
Josemaría o světlo, aby poznal, o co
ho Pán prosí. Pomáhal si jednou
střelnou modlitbou z evangelia:
Domine, ut videam! [1]; Pane, ať
vidím. Tato nepřetržitá modlitba –
zaměřená také k Panně Marii – ho

připravovala na rozhodující okamžik, jak to jasně vyjádřil kardinál Ratzinger v jedné homilii při příležitosti blahořečení našeho Otce.

Josemaría Escrivá – řekl – si uvědomil velmi záhy, že s ním má Bůh plány a že od něj něco chce. Nevěděl však, co. Jak měl najít odpověď, kde ji měl hledat? Pustil se do hledání především tak, že naslouchal Božímu slovu, Svatému písmu. Nečetl Bibli jako knihu minulosti, ani jako knihu problémů, o nichž se diskutuje, ale jako přítomné slovo, které k nám promlouvá dnes: jako slovo, ve kterém je každý z nás protagonistou a ve kterém má hledat své místo, aby našel svou cestu[2].

Jakmile svatý Josemaría obdržel světlo o tom, co Bůh očekával od jeho života, rychle se pustil do realizace.

Klidně mohl říci: ***pro mne – v malém – stejně jako svatému Pavlovi v Damašku, spadly v Madridu šupiny z očí a v Madridu se mi dostalo mého poslání[3]***. Tento Boží úkol spočíval v hlásání všeobecného povolání ke svatosti a zároveň v otevření konkrétní cesty v lůně církve – Opus Dei –, které pomůže mnohým duším odpovědět na toto volání ke svatosti a apoštolátu pomocí a skrze profesionální práci a ostatní běžné okolnosti.

Náš Otec si byl velmi dobře vědom své nicotnosti před Bohem. S opravdovým přesvědčením říkal a psal, že byl ***neschopným a hluchým nástrojem[4]***, kterému Pán svěřil toto poslání – jež zcela přesahovalo jeho schopnosti – aby bylo naprosto jasné, že „ona věc“ byla od Boha a ne lidským výmyslem. ***Bylo mi dvacet šest (...), měl jsem milost Boží a dobrou náladu: nic víc. Ale stejně***

jako my lidé píšeme perem, píše Pán nohou od stolu, aby bylo vidět, že je to On, kdo píše: je to neuvěřitelné a je to úžasné[5]. Toto bylo jeho nejhlubší přesvědčení až do konce jeho pozemské pouti: ***ještě jednou*** – řekl několik týdnů před svým odchodem do nebe – ***se naplnilo, co říká Písmo: to, co je hloupé, co nestojí za nic, co dá se říct téměř ani neexistuje..., to všechno Pán bere a používá. Tak použil ono stvoření jako svůj nástroj[6].***

Uvědomme si, že nám tento svátek poskytuje jedno základní učení: potřebu pokory pro to, aby s námi mohl Bůh nakládat jako s nástroji pro své spasitelské plány. Pýcha a starost o sebe se zvedá jako velký nepřítel svatosti a apoštolské účinnosti. A naopak, jestliže se člověk upřímně považuje za nulu na levé straně desetinné čárky, když si uvědomuje, že veškeré jeho možné

schopnosti pochází od Boha a ne od něj samého, tehdy se může stát účinným nástrojem v rukou Božích.

U tohoto bodu si můžeme položit několik velmi osobních otázek. Jak se vidím v Boží přítomnosti? Myslím si, že něco mám, že něco znamenám nebo to všechno uznávám jako dar od Pána? Prosím Ho upřímně o to, abych se poznal takový, jaký před Ním jsem? Poznání naší nicotnosti však zároveň nemá vést k pesimismu nebo frustraci, nýbrž k větší důvěře a odevzdanosti Pánu. Uvažujme nad touto úvahou svatého Josemaríi:

Odvrhni daleko od sebe zoufalství, k němuž tě vede vědomí tvé ubohosti. – Je pravda, finančně jsi nula..., společenským postavením další nula..., další ve ctnostech a další v nadání... Ale nalevo od všech těchto nul stojí Kristus... A vyjde tedy číslo, jemuž není rovno! [7].

Když se dotkneme své ubohosti,
chytněme se pevně ruky Boží s
jistotou, že jestliže On nás vyhledal,
daruje nám veškerou pomoc k tomu,
abychom překonali překážky.

Upevnění v této hluboké pokoře,
budeme schopni čelit apoštolským
výzvám, k nimž nás volá samo
křesťanské povolání, jež je – ze své
podstaty – povoláním k apoštolátu.
Jasně to říká evangelium, když Pán
povolal prvních dvanáct, aby byli s
ním a poslal je učit[8]. V oněch
prvních jsme byli povoláni i my
všichni, abychom přinášeli jeho
jméno všem lidem, s nimiž se
setkáme. **Koneckonců je to Pán,
který někoho povolává za apoštola,
ne vlastnídomněnka. Apoštol – říká
Papež – neutváří sám sebe; je to
Pán, který to činí; proto se musí
neustále obracet na Pána[9].**

Apoštol nemluví ve vlastním jménu,
ale předává, co dostal. Tak se chovali
ti první a stejným způsobem máme

my křesťané jednat i dnes. V komentáři k povolání svatého Pavla řekl papež Benedikt XVI. nedávno: **ještě jednou je zde bezprostředně vidět cizí iniciativa, iniciativa Boha v Ježíši Kristu, jíž je plně zavázán; především je však podtrhována skutečnost, že bylo obdrženo poslání, jež je třeba splnit v jeho jménu, a odložit na druhé místo jakýkoliv osobní zájem[10].**

Nikdy nezapomeňme, že Bůh sám – aniž by nám odebral naši svobodu – chce naši úplnou věrnost v každém okamžiku a situaci. Musíme si být proto dobře vědomi toho, že nikdy nejsme sami: On nás doprovází, naslouchá nám, a aniž by kohokoliv nebo cokoliv potřeboval, si přeje neustále nás potřebovat. Před touto každodenní skutečností nás náš Otec vyzýval k tomu, abychom víc mysleli na ono *ecce ego, quia vocasti me*[11], tady jsem, protože jsi mne zavolal. Ano, Pán s námi udržuje neustálý

rozhovor a čeká, že na jeho zálibu v nás odpovíme s větší hloubkou.

Benedikt XVI. jmenuje další požadavek, který utváří Mistrova učedníka, vedle povolání a poslání: účinně vykonávat apoštolské poslání příkladem a učením, svědectvím skutků a slov. Ukazoval to na příkladu svatého Pavla, kdy řekl, že **titul „apoštola“ není a ani nemůže být pouze čestným titulem; zavazuje konkrétně a dramaticky celou existenci člověka, který ho nese[12].**

Caritas Christi urget nos[13], láska Kristova nás pudí, napsal svatý Pavel Korintánům. Poháněl ho zápal pro spásu duší podle vzoru našeho Pána, který *umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už jen sobě, nýbrž pro toho, který za ně zemřel a vstal z mrtvých*. Z toho vyvozoval následující závěr: *když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření.*

*Staré řády pominuly, nové věci nastoupily***[14]**.

Touto novostí života, vlastní evangeliu, je třeba nakazit i další srdce, aby se zapálila stejným plamenem lásky. Dělat všechno možné pro to, aby ostatní poznali Ježíše Krista, následovali ho a milovali, je nevyhnutelným důsledkem zasažení Boží láskou. ***Jak mohou ubohé duše v tomto malém a nepokojném světě – říká svatý Josemaría –, uprostřed zmatku pojmů, který zde je, žádat o křest, jestliže jim nikdo nevyloží křesťanské učení? Fides ex auditu, říká svatý Pavel. Jak mohou uvěřit v Boha, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm však mohou uslyšet bez hlasatele? (Řím 10, 14). Ježíš Kristus takto nejednal: Pán nám dal příklad, ale také učil: coepit facere et docere (Skt 1, 1)*****[15]**.

A na výmluvy, do nichž se někdy halí pohodlnost nebo změšťáctění, reagoval takto: ***proč bych se měl míchat druhým do života? Protože je to moje křesťanská povinnost! Protože Kristus se vložil do vašeho a mého života, stejně jako vnikl do života Petrova a Pavlova, do života Janova a Ondřejova... A apoštolové se naučili jednat stejně. Kdyby ne, nebyli by se po obdržení jasného Mistrova příkazu: jděte a hlásejte, pohnuli a zůstali by jen oni sami: nebyla by církev[16].***

Za několik dní bude zahájen řádný sněm Biskupské synody, věnovaný úvaze nad Božím slovem v životě a poslání církve. Již víte, že se ho zúčastním jako člen papežské designace. Podporující Papežovo vedení vás prosím, abyste se modlili a prosili o modlitbu za plody tohoto setkání s nástupcem svatého Petra.

Snažme se poznat každý den lépe Slovo Boží. Přistupujme k Písmu svatému a zvláště k Svatému evangeliu s láskou a úctou – ve světle tradice církve a pod vedením Učitelského úřadu církve –, abychom se učili od Pána a uváděli ve skutek jeho učení. Rozšiřujme jeho učení *opportune et importune*[17], ať je to vhod či nevhod, jako to činil svatý Pavel. Tak budeme moci díky naší snaze propagovat evangelium na konci našeho života zvolat s apoštolem: ***dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď jen už mě čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den odevzdá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně: stejně tak i všem, kdo s láskou čekali na jeho příchod***[18].

Také v tomto měsíci jsou další mariánské svátky. Prosme naši Matku více o přímluvu, s touhou být velmi mariánští. Vložme více

zbožnosti do modlitby svatého růžence, ***mocné zbraně[19]*** v boji o svatost. V sobotu 20. září jsem byl v Zaragoze, kde jsem měl jakési setkání a pomodlil jsem se v tamějším mariánském chrámu před Pannou Marií Ze sloupu ve spojení s modlitbami svatého Josemaríi. Také jsem jel do Torreciudad, kde jsem položil k nohám Naší Paní mnoho potřeb, velmi sjednocený s modlitbou našeho Otce. Následující den v neděli jsem se vrátil do Říma s lítostí, že jsem nemohl pokleknout před Naší Paní z Merced v bazilice v Barceloně.

Každý den se modlím za to, aby svatořečení Svatého Josemaríi – 6. října bude šesté výročí – všemi silně zalomcovalo, protože jestliže si skutečně přejeme být považováni za opravdové děti našeho Otce, musíme si v duši pěstovat opravdovou touhu po svatosti a žít s radostí ono *nunc coepi[20]*. Bez úsilí o každodenní osobní obrácení nebude osobní

apoštolát účinný. Tuto myšlenku jsem opakoval již od 26. února 2002, když jsem se dozvěděl termín svatořečení, zatímco jsme se připravovali na jeho zveřejnění. Tento návrh, který nám nyní z nebe, stejně jako předtím na zemi, předkládá svatý Josemaría, neztratil svou sílu.

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. října 2008.

[1] *Lk* 18, 41.

[2] Kardinál J. Ratzinger, *Homilie při Děkovné mši za blahorečení Zakladatele Opus Dei*, 19.5.1992.

[3] Svatý Josemaría, *Dopis*, 2. 10. 1965.

[4] Svatý Josemaría, *Instrukce*, 19. 3. 1934, č. 7.

[5] Svatý Josemaría, *Poznámky z rozjímání*, 2. 10. 1962.

[6] Svatý Josemaría, *Poznámky z rozjímání*, 19. 3. 1975.

[7] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 473.

[8] Srov. *Mk* 3, 13-14.

[9] Benedikt XVI., *Projev při generální audienci*, 10. 9. 2008.

[10] *Tamtéž*. [11] *1 Sam* 3, 6.

[12] Benedikt XVI., *Projev při generální audienci*, 10. 9. 2008.

[13] *2 Kor* 5, 14.

[14] *2 Kor* 5, 15 a 17.

[15] Svatý Josemaría, *Poznámky z besedy*, 5. 1. 1968.

[16] Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 14. 2. 1960.

[17] Srov. 2 *Tim* 4, 2.

[18] 2 *Tim* 4, 7-8.

[19] Svatý Josemaría, *Svatý růženec*, Prolog.

[20] *Žl* 76, 11 (Vlg).

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-rijen-2008/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-rijen-2008/)
(06.08.2025)